

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Aldrig kand jeg sige

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Aldrig kand jeg sige", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 46*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid64994/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

4. Og om jeg end min hvile fandt
Mens natens sorte taage svandt,
At legemet forfrisker sig,
Dog vaager sielen idellig.

5. Thi JEsu pines røde saar
Mig nat og dag i tanker staaer,
Og bruger i den trygge slum
Mit længsels ord: O! JEsu kom.

6. Dog længes jeg, at matten maa
Jo før jo bedre ende faae,
Jeg qvæger mig ved JEsu ord,
Og længes efter JEsu bord.

7. Væk JEsu selv min arme krop
Til rette tide munter op,
At før den blide soel opgaaer
Jeg brude-pyntet for dig staaer.

8. Saa sover jeg i JEsu favn, 298
Saa vaagner jeg i JEsu navn,
At JEsus bliver dag og nat
Mit hiertes gandske dect og skat.

Nr. 146.

Mel. JEsu! du min glæde.

Aldrig kand jeg sige
Hvilket himmerige
Jeg i sielen fandt,
Hvordan al min vaade

7, 1: *arme*] *malte J.*

Nr. 146. *J¹⁷*. Varianter fra en håndskreven form bliver meddelt i et tillæg.

V. 4: *Hojs.* 5, 2 -- 4, 3: *at*] *så at*. -- 5, 3-4: *og bruger*] måske underforstået *sjæls*, se under nr. 31, 8, 3; muligt er det vel også, at *JEsu pines røde saar*, l. 1, kan være subjekt til *bruger*; i så fald er meningen, at *Jesu pine selv under sovmen* -- i *drømme?* -- kalder længselordet frem i sjælen. -- 5, 4: *JEsu kom*] *Joh. Ab. 22, 17. 20.* -- 8, 3: *at*] *så at*.

Nr. 146. Original. Betragtning og hen efter altergangen.

Ved min JESu naade
 Af mit hierte svandt,
 Der hand lod
 Sit kiød og blod
 Mig i brød og viin fremdrage,
 Og i sielen smage.

2. Der var mud at æde
 Fuld af himmel-glæde
 Ved min JESu bord,
 Der var saadan drikke,
 At jeg finder ikke
 Allermindste ord,
 Til den trøst
 Og hiertens lyst,
 Som jeg finder, at udsige,
 Der var himmerige.

3. Samme himmel-glæde
 Er endnu til stede
 I mit svage bryst,
 Alle bløde-draaber
 I mit hierte raaber:
 JESus er min lyst!
 Det er meer
 End verden seer,
 Naar man kand i sielen finde
 JESum selv derinde.

4. O at jeg dog kunde
 Skaffe alle munde
 Til at hielpe mig,
 JESu lof at siunge,
 Thi min arme tunge
 Er for skrøbelig!

1, 7: *der*] *de*. — 1, 9: *mig fremdrage*] sætte frem for mig. — 2, 9: *finder*] føler. —
 3, 9-10: 2. Kor. 13, 5; Ef. 3, 17.

Tak og prits
 Paa engle-viis
 Burde jeg min JEsu bringe,
 Det var dog for ringe.

5. Derfor mine taare
 Rinde skaf saa saare,
 For jeg ikke kand
 Synge som jeg vilde,
 Derfor øyets kilde
 Øser heske vand,
 Det er det
 Jeg mener ret,
 Om mig nogen seer at græde, 299
 JEsus er min glæde.

6. O min ædle smykke!
 Lad min siel sig trykke
 Heftig til dig ind,
 Af din himmeldrue
 Idelig at sue
 Glæde for mit sind,
 At jeg faaer
 I dine saar
 Det, som kand min siel fornøye,
 Og fru verden bøye.

7. Og som vor forening
 Ey i anden mening
 Nu fornyes kand,
 End at jeg allene
 Elske skal og tiene
 Dig, min Frelsermand,

4, 9: Jesu] Jesum J1-2. 5, 4: syngel] siunge J1-3. 5, 6: beske vand] bekke vand J5.
 bukke vand J6-5. bukke-vand J6-7. 5, 7: det er det] der er det II.

4, 10: dog] selv om det skete paa engle-viis, l. 8. — 5, 1: saare] flertal af taar. —
 5, 3: for] fordi. — 5, 6: øser] udøser. — 5, 7-8: det jeg mener ret] nemlig JEsus er
 min glæde, l. 10. — 6, 7: et] så at. — 6, 9: fornøye] se under nr. 6, 1, 2. — 7, 1:
 som] eftersom. — 7, 2: eg i anden mening] i en anden og herligere mening skal
 foreningen med Jesus fuldbyrdes i himlens salighed.

O saa lad
 Ey satans had
 Af mit paradiis mig drive,
 Det skal amen blive.

Nr. 147.

Mel. Af Dybsens Nød raaber jeg etc.

Vil du til HERRens alter gaae,
 Den sug er hgy og vigtig,
 Om ellers nogen sinde, maa
 Du handle her forsigtig,
 Prøv om du er i saadan stand,
 At du med glæde komme kand,
 Den sag maa vides rigtig.

2. Saa viid, at den, som hidindfil
 I verdens skiød har sovct,
 Den synden ey forlade vil,
 Som er saa ofte lovct,
 Og kommer dog til HERRens bord,
 Hand skyldig er i JESu mord,
 Hans blod er paa hans hovct.

3. Til JESu pine og fortred
 Vi alle aarsag vare,
 Vor synd var og i flokken med
 Blant JESu morder-skare,
 Dog regnes det ham ikke til,

Nr. 147, J²-7. Varianter fra en håndskreven form bliver meddelte i et tillæg. 1. 1: *ad* vilst J² 2. 7: *hovet* | *hoved J²-7.*

7, 10: *det skal amen blive* | det skal stå fast; om *amen* (hebr.) som betegnelse for, hvad der er fast; se nærmere under nr. 296, 10, 5-7.
Nr. 147. Original. En formaning før altergangen, i tænkegang beslægtet med nr. 144, den anden med nr. 8, nr. 19 og nr. 41. — 1, 5: *stand* | tilstand. — 2, 3: *den*, som ikke vil slippe synden. — 2, 4: *lovct* | vel ved tidligere skriftemål. — 2, 6-7: 1. Kør. 11, 27 ud fra den i ældre tid almindelige gengivelse: »Ivo som æder dette brød eller drikker HERRens kalk uskyldigt, skal være skyldig i HERRens legeme og blods. — 2, 7: *hans blod*; enten Jesu blod eller uskyldigens eget blod ud fra Jøsa 2, 19; 2. Sam. 1, 16: »Hans (dit) blod skal være på hans (dit) hoved», som udtryk for, at den pågældende selv bærer ansvaret for, at dødsstraffen rammer ham.